

Arrest

nr. 248 473 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 juni 2020 verklaarde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV 254 332.

Op 15 juni 2020 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer

*Naam, voornaam: B., Y.
geboortedatum: [...] 1980
geboorteplaats: C.
nationaliteit: Algerije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, § 1,11° iuncto artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het respect voor de menselijke waardigheid, van de artikelen 7, 33 en 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het algemeen beginsel van het hoorrecht. Daarnaast voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

“6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister / Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister / Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister / Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Minister / Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van de verzoeker.

Verzoeker verblijft al in België sinds 2012. Verzoeker verblijft dus al meer dan 8 jaar in België.

Dat heel veel elementen ook blijken uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkeheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL Het recht op een privé-leven

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoeker sinds 2012 in België.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft een verblijf van meer dan 8 jaar in België. Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, heeft hier een zeer uitgebreide vriendenkring en is volledig geïntegreerd.

Zo legde de verzoeker een werkbepoofte, een onderhandse verkoopovereenkomst op lijfrenten, de identiteitsbewijzen van zijn familie in België en maar liefst 27 aanbevelingsbrieven voor die dit aantonen.

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum om in België te verblijven. Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn precare verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in 2019 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Een terugkeer naar Algerije zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

6.3.

EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten om in België te verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is

gelet op alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 15/06/2020 en ter kennis gebracht op datum van 12/10/2020 te schorsen en te vernietigen."

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel stelt verzoeker dat een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7 van de Vreemdelingenwet onmogelijk als een zorgvuldige motivering kan beschouwd worden. Hij stelt dat de gemachtigde niet met alle feitelijkeheden van het dossier rekening heeft gehouden. In een eerste onderdeel voert verzoeker de miskenning van het hoorrecht aan, waardoor de rechten van verdediging zijn geschonden. Hij is van oordeel dat hij niet deugdelijk werd gehoord bij het nemen van de beslissing tot verwijdering. Een gehoor had tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven omdat verzoeker had kunnen wijzen op zijn langdurig verblijf in België sedert 2012 en zijn verregaande integratie. Hij geeft zelf aan dat die elementen blijken uit zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat naar die elementen in de bestreden beslissing niet wordt verwezen en er dus niet op afdoende wijze is rekening gehouden met de persoonlijke elementen eigen aan zijn dossier. Verzoeker wijst erop dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht moet gerespecteerd worden, telkens wanneer een administratieve overheid een besluit neemt dat binnen de werkingssfeer valt van het Unierecht, in het geval een maatregel wordt genomen die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Zodoende diende verzoeker voorafgaandelijk aan het bevel gehoord te worden, ook als dit niet in de Vreemdelingenwet is voorzien. Ook uit de wettelijke basis die aan de beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat een individuele beoordeling zich opdringt, zoals de vraag of er humanitaire redenen zijn die in rekening dienen gebracht te worden. De gemachtigde had volgens verzoeker moeten rekening houden met de humanitaire elementen, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet toelicht waarom artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, § 1, 11° juncto artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van het Handvest worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Verzoeker kan in het eerste onderdeel gevolgd worden dat in casu het hoorrecht van toepassing is aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten een terugkeerbesluit uitmaakt, genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en bijgevolg toepassing wordt gemaakt van het Unierecht. Daarnaast kan niet betwist worden dat het een nadelige maatregel betreft, die de belangen van verzoeker negatief beïnvloedt. Echter, de beslissing is gevolgd op het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van die aanvraag heeft verzoeker de mogelijkheid gehad om op nuttige en dienstige wijze voor zijn belangen op te komen, zodat hij op die manier werd gehoord. Het hoorrecht houdt niet noodzakelijk in dat men mondeling moet worden gehoord, dit kan ook schriftelijk en in de vorm van een aanvraag. Zoals verzoeker zelf stelt, wijst hij thans op elementen aangaande zijn verblijf in België sedert 2012, zijn integratie en humanitaire redenen, zijnde elementen die hij in die aanvraag heeft aangehaald. Op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de beslissing van 15 juni 2020 gevolgd waarbij de gemachtigde verzoekers aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. In die beslissing is uitgebreid gemotiveerd over het langdurig verblijf in België sedert 2012 en de overige elementen die verzoeker had aangehaald om zijn integratie in België aan te tonen. Die motieven zijn door verzoeker ook gekend, want hij heeft de onontvankelijkheidsbeslissing ook aangevochten voor de Raad in de zaak met rolnummer RvV 254 332. Bijgevolg kan verzoeker bezwaarlijk stellen dat die elementen, indien hij opnieuw zou gehoord geweest zijn door de gemachtigde voor het nemen van het bevel, hadden kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing.

De Raad is bijkomend van oordeel dat die motieven niet dienden herhaald te worden in het thans bestreden bevel, daar verzoeker de motieven kende op basis van de beslissing waarin de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Die beslissing dateert van dezelfde datum als het huidige bevel en werd aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht,

zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan. Daarom volgt de Raad ook het betoog van verzoeker in het eindbesluit niet, dat de gemachtigde in dit bevel opnieuw moest ingaan op de elementen die verzoeker zijn persoonlijke situatie kenmerken, andere dan dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, namelijk niet in het bezit van een geldig visum.

Een schending van het hoorrecht, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

In het tweede onderdeel focust verzoeker opnieuw op zijn privéleven, zijnde zijn aankomst in België in 2012, zijn uitgebreide vriendenkring en zijn integratie (werkbelofte, onderhandse verkoopovereenkomst op lijfrente, identiteitsbewijzen van familie in België en 27 aanbevelingsbrieven), elementen die ook werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Opnieuw stelt verzoeker dat uit de motieven van de beslissing niet blijkt dat met die elementen rekening is gehouden, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Omwille van de duurzame band met België zou een terugkeer naar Algerije een schending betekenen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Supra heeft de Raad reeds toegelicht waarom het geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt dat in het thans bestreden bevel van 15 juni 2020 niet wordt ingegaan op de door verzoeker aangehaalde persoonlijke elementen. Die werden immers allemaal betrokken in de uitdrukkelijke motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 juni 2020, die is gevolgd op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 248 472 van 29 januari 2021 heeft de Raad ook het beroep tegen die beslissing verworpen.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het betoog van verzoeker heeft geen uitstaans met foltering en een onmenselijke of vernederende behandeling.

De elementen die verzoeker aanhaalt om zijn duurzame band aan te tonen, kunnen wel gekaderd worden binnen het familieleven en privéleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest, maar ook dienaangaande heeft de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd in de onontvankelijkheidsbeslissing.

Een schending van het hoorrecht – zowel unierechtelijk zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest als nationaalrechtelijk zoals neergelegd in het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 3 of 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht blijkt niet. Voor zover het betoog over de familieleden van verzoeker ook moet gekaderd worden binnen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoeker evenwel nalaat te preciseren, kan ook geen schending worden aangenomen omwille van de redelijke en zorgvuldige motieven in de onontvankelijkheidsbeslissing.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES